

Arrest

nr. 303 469 van 20 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 januari 2022 diende verzoekster een aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner. Op 30 juni 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Bij arrest met nummer 281 082 van 29 november 2022 werd deze beslissing vernietigd.

Op 26 mei 2023 werd een nieuwe beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.01.2022 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Belgische wettelijke geregistreerde partner, de genaamde C. W. (RR. [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.80.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 30.06.2022 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 281.082 dd. 29.11.2022, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.'

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon legt betrokkene een document van de Federale Pensioendienst dd. 25.08.2020 voor waaruit blijkt dat de referent sinds 01.05.2021 recht heeft op een pensioen ten bedrage van 704,57 euro per maand + de volledige berekening hoe de dienst tot dit bedrag gekomen is.

Daarnaast legt betrokkene ook bewijzen voor ter staving van haar eigen bestaansmiddelen:

- Arbeidsovereenkomst Dienstencheques tussen Actief NV en betrokkene, waarbij duidelijk wordt dat betrokkene voor onbepaalde duur is aangenomen met een aanvang van 31.01.2022*
- Loonbrief van de maand februari 2022*
- Rekeninguittreksel Belfius voor de periode van 20.07.2021 - 3.03.2022*

Op basis van het voorgelegde stuk ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen we niet besluiten dat de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt om voor zichzelf en betrokkene in het levensonderhoud te voorzien. De referentiepersoon beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, zoals omschreven in bovenaangehaald artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dat laatste komt ten tijde van de aanvraag gezinshereniging immers op €1738,98.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk.

Voor zover er iets in het administratief dossier iets te vinden is van het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt dat de totale huurprijs maandelijks €750 bedraagt (€695 huur + €55 vaste gemeenschappelijke kosten). De huurovereenkomst had zijn aanvang vanaf 1.04.2020. Waarschijnlijk zal inmiddels de huurprijs geïndexeerd zijn, zoals opgenomen in de voorgelegde huurovereenkomst. Bij gebrek aan bewijs van de indexering aan de gezondheidsindex kunnen we in de behoefteanalyse aldus enkel de €750 in acht nemen.

Maandelijks ontvangt de referentiepersoon 704,57 euro uit zijn pensioen. De referentiepersoon ontvangt zodoende dus een kleiner bedrag uit zijn pensioen, dan dat hij moet betalen voor de huur. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat de referentiepersoon alle andere vaste en variabele kosten op zich kan nemen. Dit blijkt ook uit de rekeninguittreksels van Belfius van betrokkene, waarin duidelijk wordt dat betrokkene de kosten draagt van onder andere Fluvius en De Watergroep.

Bovenstaande behoefteanalyse zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere ontbrekende stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben

bijgebracht Van alle andere vaste en variabele kosten (zoals vervoer, voeding, kledij, ontspanning, verzekeringen, etc.) werden immers geen bewijsstukken of althans onvolledige bewijsstukken neergelegd daar de rekeninguittreksels van betrokkene slechts partieel een zicht geven op de vaste en variabele kosten.

Onderhavige beslissing wordt genomen na het arrest van de Raad van State (arrest nr. 255.940 dd. 02.03.2023) waarin het volgende wordt bevestigd:

“De in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde “toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” moeten volstaan om de gezinshereniger en zijn familieleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. Deze bestaansmiddelenvoorwaarde geldt in hoofde van de gezinshereniger zelf... (eigen onderlijning)

“De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen.” (eigen onderlijning)

Het voormelde arrest van de Raad van State werpt een nieuw licht op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde. Uit het voormelde arrest kan aldus worden geconcludeerd dat de bewijsstukken ter staving van de bestaansmiddelen van betrokkene zelf niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg. Zoals gesteld, merkten we op in de rekeninguittreksels van betrokkene dat zij op regelmatige basis een bepaald bedrag overschrijft naar de bankrekening van de referentiepersoon, alsook dat betrokkene onder andere de kosten van Fluvius en De Watergroep draagt. Hieruit blijkt impliciet dat betrokkene de referentiepersoon ten laste heeft - te meer gezien de referentiepersoon met zijn maandelijks pensioen geenszins de volledige huurprijs kan betalen. Om het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met de Belgische referentiepersoon te kunnen toestaan, moet eigenlijk het tegenovergestelde mogelijk zijn. De Belgische referentiepersoon moet vrij kunnen beschikken over bestaansmiddelen om, indien nodig, betrokkene ten zijne laste te kunnen nemen en niet omgekeerd. Betrokkene moet niet noodzakelijkerwijze ten laste zijn van de referentiepersoon, het mogelijk zijn wanneer de situatie zich voordoet, zodat de referentiepersoon kan voorkomen dat betrokken en hijzelf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. Deze zienswijze wordt bekrachtigd door voornoemd arrest van het Grondwettelijk Hof.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.1. Eerste middel: schending van de artikelen 40ter en 42 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.1.

Dat verzoekster voorafgaandelijk wenst op te merken dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel nu verzoekster nooit werd verzocht om bijkomende en recente stukken over te maken betreffende de inkomsten van het gezin en verweerder bijgevolg haar dossier onderzocht heeft op basis van stukken welke meer dan één jaar oud zijn.

Verweerder verwijst immers naar een loonbrief van de maand februari 2022 en rekeninguittreksels voor de periode 20.07.2021 – 3.03.2022 om te besluiten dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor zichzelf en verzoekster in zijn levensonderhoud te voorzien.

Dat het niet correct is om aan de hand van inkomstenbewijzen van de jaren 2021 – 2022 medio 2023 een beslissing te nemen, temeer daar het voorbije jaar de lonen stelselmatig werden geïndexeerd en de inkomsten van de referentiepersoon op heden dus heel wat hoger liggen dan dit het geval was in 2021 of 2022.

Verweerder diende verzoekster dan ook uit te nodige recente inkomstenbewijzen voor te leggen alvorens een beslissing te nemen, temeer daar het een negatieve beslissing betreft.

Bovendien merkt verweerder in de bestreden beslissing op dat hij over onvoldoende info beschikt teneinde de behoefteanalyse op een grondige manier te kunnen uitvoeren:

“Bovenstaande behoefteanalyse zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere ontbrekende stukken betreffende de maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. Van alle andere vaste en variabele kosten (zoals vervoer, voeding, kledij, ontspanning, verzekeringen, etc.) werden immers geen bewijsstukken of althans onvolledige bewijsstukken neergelegd (...)”.

M.a.w. verweerder argumenteert zelf dat hij over onvoldoende en onvolledige bewijzen beschikte teneinde de behoefteanalyse of een doeltreffende wijze te kunnen uitvoeren.

Dat verweerder verzoekster dan ook diende uit te nodige om ook desbetreffende de nodige extra bewijzen voor te leggen, temeer daar dit nooit eerder aan verzoekster gevraagd werd.

Ook de bijlage 19ter die op 4 januari 2022 aan verzoekster overhandigd werd, maakt geen enkele melding van het gegeven dat verzoekster extra documenten diende te bezorgen voor een eventuele behoefteanalyse.

Dat verweerder het dossier van verzoekster dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht en behandeld heeft en de bestreden beslissing bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.2.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Door verzoekster niet de mogelijkheid te bieden om bijkomende documenten voor te leggen en zich te baseren op bewijsstukken die dateren van de jaren 2021 – 2022, heeft verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en dient de betreden beslissing om reden hiervan vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat het gezin van verzoekster wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoekster ten laste te nemen.

Ook verzoekster zelf heeft een eigen inkomen en deelt dit uiteraard met zijn partner, zodat het gezinsinkomen van de referentiepersoon veel hoger ligt dan dat waarmee door verweerder rekening werd gehouden, temeer daar verweerder uitgegaan is van gedateerde stukken van meer dan één jaar oud.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook zonder enige twijfel over meer dan voldoende inkomsten om verzoekster ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing bovendien enkel rekening houdt met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt vanwege de tewerkstelling van verzoekster.

*Echter, volgens artikel 40ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.*

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord 'beschikken' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : '1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over' en in het woordenboek Wolters als '1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over'.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014). Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. schendt.

Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon 'beschikt' (in casu de inkomsten van verzoekster), schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.5.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

In casu heeft verweerder geen rekening gehouden met het feit dat de vaste lasten van het gezin gedragen worden door alle inwonende gezinsleden die kostendelend samenwonen en dus mee gedragen worden door verzoekster zelf.

Het is immers niet enkel de referentiepersoon die uitsluitend en alleen deze vaste lasten draagt, doch wel het gehele gezin en deze worden dan ook betaald middels alle inkomsten van het gezin!

Dat de door verweerder uitgevoerde behoefteanalyse is dan ook niet van de juiste parameters uitgegaan en werd niet correct uitgevoerd.

Verweerder heeft bij de behoefteanalyse dan ook geen rekening gehouden met het gezinsinkomen, nl. het inkomen van de referentiepersoon en zijn inwonende gezinsleden, in casu het inkomen verzoekster.

Verweerder moet immers 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van de wettelijke partner en inwonende gezinsleden kunnen een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van de wettelijke partner, de moeder en dat van verzoeker kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te bepalen.

Immers, er mag geenszins van uitgegaan worden dat exclusief de referentiepersoon alle vaste lasten van het gehele gezin draagt, terwijl verzoekster die ook eigen inkomsten heeft, geen euro zouden bijdragen!

Een correcte behoefteanalyse dient dan ook de vaste lasten van het gezin te verdelen over het aantal gezinsleden dat over een eigen inkomen beschikt, wat in casu in het gezin van de referentiepersoon twee personen is.

Dat verweerder de behoefteanalyse dan ook niet op een correcte en juiste wijze heeft doorgevoerd, zodat er sprake is van een schending van artikel 42, §1, tweede lid Vw.

Verzoeker verwijst in die zin naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat bij het uitvoeren van een behoefteanalyse rekening dient gehouden te worden met het feit dat de referentiepersoon samenwoont met iemand die zelf ook inkomsten heeft.

Zo stelde de Raad dat, hoewel inkomsten van derden niet kunnen meegerekend worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, deze inkomsten uiteraard wel een invloed hebben op de behoefte van de Belgische referentiepersoon. De samenwoning kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke (RvV, 20 november 2020, nr. 244.494).

Ook het arrest dd. 22 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 268.878, bepaalt dat :

"(...) Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij enkel rekening kon houden met de inkomsten van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Deze bepaling stelt uitdrukkelijk dat de behoeftes van de referentiepersoon en van zijn familieleden moeten bepaald worden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden (eigen onderlijning). Nergens blijkt dat met de inkomsten van verzoeker geen rekening kan gehouden worden voor het uitvoeren van de behoefteanalyse.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoeker en de Belgische referentiepersoon samenwonen en verzoeker zelf ook inkomsten heeft. Deze elementen kunnen wel degelijk meegenomen worden in de behoefteanalyse. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoeker en de Belgische referentiepersoon. De samenwoning met een ander familielid kan immers een invloed hebben op de kosten, verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke.

(...) Het spreekt voor zich dat het feit dat verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoeker zelf wel mee in rekening nemen”.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoekster kan onderhouden met zijn inkomen en het gezamenlijke gezinsinkomen. Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan en geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van verzoekster.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.6.

Dat verweerder verwijst naar rechtspraak van de Raad van State dd. 2 maart 2023 waarin gesteld wordt dat de bestaansmiddelenvoorwaarde geldt enkel in hoofde van de gezinshereniger en de behoefteanalyse er niet toe strekt om de bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals deze van verzoekster zelf, toch in aanmerking te nemen.

Echter dient verweerder de inkomsten van verzoekster niet mee in rekening te nemen, doch dient wel rekening te houden met het feit dat de referentiepersoon minder vaste lasten heeft wanneer er extra gezinsinkomsten zijn.

Deze rechtspraak verhindert dus niet dat bij de behoefteanalyse de vaste lasten van de referentiepersoon dienen verminderd te worden met deze lasten die door derden (in casu verzoekster) betaald worden.

Dat verweerder bovendien geen enkele motivering geeft waarom geen rekening werd gehouden met de verminderde vaste lasten die de referentiepersoon heeft, terwijl dit niet in strijd is met de recente rechtspraak van de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.

2.1.7.

Dat verzoekster tenslotte verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaal[d] wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

Ook het Grondwettelijk Hof stelde in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, punt B.10.7 het volgende:

“(…) Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat bepaalt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Uit de neergelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon per maand beschikt over een pensioen van 704,57 €. Verzoekster diende als samenwonende met haar echtgenote in de zin van artikel 14, § 1, vierde lid, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie aan te tonen dat de referentiepersoon beschikte over 120% van het leefloon, wat neerkomt op 1738,98 € per maand. Verweerder besluit dat de referentiepersoon niet beschikt over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Met betrekking tot de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, motiveert verweerder dat er 750 € wordt betaald aan huur. Uit de neergelegde rekeninguittreksels blijkt dat verzoekster de kosten draagt van Fluvius en de Watergroep. Er worden geen andere stukken neergelegd over de maandelijkse onkosten van het huishouden noch stukken betreffende vervoer, voeding, kledij, ontspanning, verzekering, etc.. Verweerder concludeert dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn om alleen al de huur te betalen en dat de referentiepersoon eigenlijk ten laste is van verzoekster. Verweerder wijst tevens op het arrest van de Raad van State met nummer 255 940 van 2 maart 2023 waaruit blijkt dat er bij de behoefteanalyse geen rekening gehouden kan worden met de bestaansmiddelen van de verzoekende partij.

2.3. Verzoekster voert in een eerste middelonderdeel aan dat de bijlage 19ter, het bewijs van indiening van een aanvraag gezinshereniging, van 4 januari 2022 niet vermeldde dat verzoekster bijkomende stukken diende over te maken met het oog op een behoefteanalyse.

In voormelde de bijlage 19ter, zoals vervat in het administratief dossier, wordt verzoekster echter verzocht om onder andere volgende documenten neer te leggen:

“bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon [...]*

() voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en de gezinsleden.”*

Verweerder heeft weldegelijk de nodige informatie van verzoekster gevraagd teneinde een behoefteanalyse te kunnen maken. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat verweerder de door verzoekster overgemaakte stukken betrokken heeft in de gemaakte behoefteanalyse. Ze toont niet aan dat verweerder bepaalde stukken ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten. Met haar betoog maakt verzoekster dan ook niet aannemelijk dat verweerders beoordeling in deze kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

2.4. Verzoekster voert vervolgens aan dat zij niet opnieuw verzocht werd om bijkomende en recente stukken over te maken betreffende de inkomsten van het gezin. De bestreden beslissing is gebaseerd op stukken van meer dan een jaar oud. Het inkomen van de referentiepersoon zou in deze periode stelselmatig geïndexeerd zijn waardoor deze veel hoger liggen dan in 2021 of 2022. Uit haar betoog blijkt echter niet dat de stukken louter en alleen omwille van het feit dat zij een jaar oud zijn, niet langer actueel of relevant zijn. Verzoekster onderbouwt haar betoog immers niet met enig begin van bewijs. Zelfs indien ervan uitgegaan dient te worden dat het pensioen van de referentiepersoon gestegen is, maakt verzoekster niet aannemelijk dat het hierdoor onjuist is om te stellen dat de referentiepersoon eigenlijk ten laste is van verzoekster.

Verzoekster voert dan wel aan dat het pensioen van haar echtgenoot in tussentijd stelselmatig werd geïndexeerd, doch onderbouwt zij deze stelling niet met een begin van bewijs. Uit verzoeksters betoog blijkt evenmin dat het onjuist of onzorgvuldig is om te stellen dat de referentiepersoon niet beschikt over een inkomen van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Volgens kan vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

De elementen die verzoekster aanvoert betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn niet van dien aard dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie. Derhalve blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Verzoekster voert verder aan niet akkoord te gaan met de overweging dat, gelet op wat is bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, er geen rekening kan worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van een dertelander die aan aanvraag gezinshereniging indient als familielid van een Belg. De wetgever heeft volgens verzoekster geen vereiste gesteld inzake de herkomst van de bestaansmiddelen die door verweerder in aanmerking moeten worden genomen. In artikel 40ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet staat wel degelijk dat het bewijs moet worden geleverd dat 'de Belg' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Door uiteen te zetten dat haar Belgische echtgenoot ook gebruik kan maken van de door haar verworven inkomsten toont hij niet aan dat verweerder voormelde wetsbepaling heeft geschonden door aan te geven dat enkel de eigen inkomsten van de Belgische onderdaan die het recht op gezinshereniging opent in rekening kunnen worden gebracht. Verweerders standpunt is volledig in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 12 december 2017, nr. 240 164; RvS 26 januari 2017, nr. 237 191; RvS 6 oktober 2016, nr. 236 022; RvS 28 juni 2016, nr. 235 265; RvS 26 april 2016, nr. 234 515; RvS 20 oktober 2015, nr. 232 612; RvS 23 april 2015, nr. 230 955) en verenigbaar met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013). Verweerder wijst terecht op het arrest van de Raad van State met nummer 255 940 van 2 maart 2023. Het gegeven dat verzoekster meent dat een andere interpretatie van artikel 40ter, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet ook toelaat de door de wetgever nagestreefde doelstelling te bereiken en zijn verwijzing naar een aantal oude arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die dateren van voor het voormelde arrest van de Raad van State, laat hier niet anders over denken.

Vervolgens betoogt verzoekster dat verweerder bij het uitvoeren van de behoefteanalyse rekening moet houden met de eigen inkomsten van de gezinshereniger omdat deze mee kunnen worden aangewend om de vaste kosten van het gezin te dragen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster zelf erkent dat dit standpunt geen steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Zoals reeds opgemerkt, heeft dit rechtscollege reeds geoordeeld dat bij de behoefteanalyse op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden dient te worden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het door de wetgever vooropgestelde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zijn gezin kan

onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De Raad van State verduidelijkte dat de behoefteanalyse er niet toe strekt om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen (RvS 2 maart 2023, nr. 255 940). Verzoekster is het duidelijk niet eens met dit standpunt maar toont hiermee niet aan dat verweerder hierdoor onzorgvuldig of kennelijk onredelijk oordeelde of dat hij artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet schond. Verzoekers uiteenzetting dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een aantal oudere arresten anders oordeelde, leidt niet tot een ander besluit.

2.6. Verder merkt de Raad op dat verzoeksters uiteenzetting omtrent de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het Grondwettelijk Hof inzake het opleggen van een minimuminkomen niet dienstig is, nu verweerder nergens heeft gesteld enig minimuminkomen voorop te stellen.

2.7. De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid, dat werd uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat kennelijk onredelijk is. Op grond van verzoeksters betoog kan geen schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter of artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.8. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.2. Tweede middel: schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is de wettelijke partner van de Belgische referentiepersoon en woont samen met haar partner, zodat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster de wettelijke partner is van de referentiepersoon en het gezin van de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt, waardoor verzoekster geenszins ten laste zal vallen van de sociale bijstand.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.9. In de eerste plaats stelt de Raad vast dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing wijzigt haar verblijfstoestand niet en kan derhalve niet worden beschouwd als een inmenging in zijn privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM bepaalde gevallen en na een belangenafweging. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). Verzoekster wist, op het ogenblik dat een gezinsleven werd opgestart in België, dat zij niet tot een verblijf in België was toegelaten en dat er geen garantie was dat zij in het Rijk zou kunnen blijven. Ook verzoeksters echtgenote moest zich hiervan bewust geweest zijn. In deze omstandigheden kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM een beletsel zou vormen om te weigeren om een verblijfsaanvraag in te willigen en er blijkt niet dat dergelijke omstandigheden *in casu* bestaan. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat hij enkel een gezinsleven in België kan hebben met haar Belgische echtgenote en dat een gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn.

Verzoekster toont met haar theoretische beschouwingen ook niet aan dat enig aspect van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, door de bestreden beslissing verhinderd wordt. Voorts moet ook worden geduimd dat verzoekster niet nuttig kan verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de toepassing van artikel 8 van het EVRM bij beslissingen omtrent gevestigde vreemdelingen, aangezien zij geen gevestigde vreemdelinge is (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse/Nederland*, § 105). In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT